

ДОБРО ЗА ДОБРО

Младенчо вървеше презъ гората, яхналъ обичната си сива магаричка. Краката му висѣха върху нѣколко корени отъ храсти, превързани отъ дветѣ страни на самара. Презъ деня ги изкопаха съ майка си отъ тѣхната нива. Майка му се върна въ село по-рано, а той остана да привърши и отнесе коренитѣ въ село.

Притѣмнѣваше; достраша го. Наоколо изъ гората се мѣркаха черни сѣнки. Младенъ потупваше магаричката и я подканяше да бърза. Но животното едвамъ се крепѣше надолу по стрѣмната горска пѣтечка.

Изведнажъ момчето трепна. На двадесетъ крачки предъ него нѣщо се чернѣеше на пѣтеката и шумѣше.

— Дали не е мечка, или нѣкой вълкъ? — помисли Младенчо и жбитѣ му за тракаха отъ страхъ. Но магаричката продължаваше да върви спокойно и той се надигна и погледна:

— Не, не ще е мечка, а нѣщо черно полека се търкала надолу.

Когато приближи, разбра, че по пѣтеката слизаше нѣкой, на товаренъ съ връзка сухи дърва. Бѣше една жена. Младенчо я позна — стринка Гина отъ горната махала.

— Добра стига, стрино Гино! — поздрави я радостно момчето.

Жената спрѣ и го загледа:

— Далъ ти Богъ добро, синко! ами ти, кое момче си?

— Младенъ, на вдовицата Дуна — отвърна момчето и скочи долу.

— Дай, стрино, да натоваримъ дървата.

Той взе сухитѣ прѣчки, метна ги върху коренитѣ и продължи.

— Че защо си се толкова натоварила? — попита я той.

— Ехъ, чедо, зима е, иде

